

Der mangler, som jeg sagde før, Havne paa forskellige Steder. Nu er det ganske vist saaledes, at vi faa Havnen ved Anholt, som vil hjælpe betydeligt, men paa Vestkysten mangle vi endnu Havne. Jeg har talt med adskillige Fiskere paa Vestkysten om disse Forhold, og Beretningerne gaa ud paa, at fordi de mangle Havne, ere de afskaarne fra at fiske med bedre Fartøjer og bedre Redskaber, end de have for Øjeblikket. Følgen er bleven, at Udlændingene med deres gode Fartøjer og Redskaber kunne ligge og tage Fisken bort for Næsen af vore egne Fiskere. Det er Forhold, som vi ikke ret vel burde finde os i. Jeg maa give det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds fuldstændig Ret, naar han siger, at vi ikke bør finde os i dette, og jeg skal være med til at lyse efter den Kommission, der er nedsat angaaende Havne paa Vestkysten.

Jeg nævnedes før, at der foruden det rene Tilskud til Fiskeriet, der for øvrigt er meget lille, er blevet ydet Laan af Statskassen til Fiskefartøjer, og den Sum, som her ydes, er i de sidste Aar forøget fra 50,000 til 100,000 Kr. om Aaret. Det er ganske vist en Hjælp for Fiskerne, det skal jeg ikke nægte, idet Forrentningen af disse Penge bliver dem billigere, end hvis de skulde laane dem privat. Men der er en anden Omstændighed, som gør, at det ofte er meget vanskeligt for Fiskerne at komme i Besiddelse af disse forholdsvist billige Penge, og det er den Omstændighed, at Staten forlanger, at Kommunerne skulle optage hos Staten de Laan, som de igen kunne laane ud til Fiskerne. Det er en slem Hemsko paa det Gode, der ellers kunde være ved denne Bevilling, idet Forholdene i Reglen ere saaledes, at Kommunerne, naar Fiskerne henvende sig til dem om Laan, undersøge, om de hos de paagældende Fiskere have nogen bestemt Sikkerhed for, at Kommunen ikke kommer til at sætte Penge til, og det gør man da paa den Maade, at man i mange Tilfælde fordrer, at vedkommende Fiskere skulle være Husejere, Grudejere, og man har endogsaa fordret, at de skulle optage Prioriteter i deres Ejendomme, for at Kommunen kunde være sikker paa ikke at lide noget Tab. Ja, Kommuner have af Hensyn hertil rent ud sagt nej til at optage Laan til Fiskefartøjer, endogsaa paa Steder, hvor de paagældende Fiskere, der søgte Laan, vare fuldt ud solide, saa at Kommunen under ingen Omstændigheder vilde komme til at lide Tab. Man har erklæret, at man ikke vilde skabe et Præcedens i den paa-

gældende Kommune, for at Fiskerne ikke skulde komme løbende til Kommunen og forlange, at den skulde laane hos Statskassen til videre Udlaan til Fiskerne til Fiskefartøjer. Denne uheldige Bestemmelse var en Del paa Tale vistnok under 2den eller 3dje Behandling af Finansloven i Fjor. Det blev den Gang fra Ministeren udtalt, at man vilde søge at finde en anden Form for disse Udlaan, en Form, hvor Kommunen ikke kom til at være Mellemand mellem Fiskerne og Staten. Jeg tror, at hvis man kunde gøre noget saadant, som ikke vilde være saa overordentlig vanskeligt, vilde det uheldige, som nu klæber ved denne Foranstaltning, falde bort. Naar man kunde komme dertil, at Fiskerne, i Stedet for at de nu over for Kommunerne maa møde med anden Sikkerhed end den, der ligger i, at de holde deres Fartøjer og Redskaber fuldt assurerede, kunde komme dertil, at Staten nøjedes med at forlange den Garanti af Fiskerne, at de skulde holde deres Fartøjer og Redskaber fuldt assurerede, tror jeg, at der vilde være vundet overordentlig meget. Jeg kan ikke indse, at Staten ikke skulde kunne gaa dertil, thi med det betydelige Afdrag paa disse Laan, nemlig 3 pCt. om Aaret, afdrages Laanet saa hurtigt, at der næppe kunde være Tale om, at Fartøjet kunde være ødelagt, selv om det skulde holde ud hele Tiden, indtil Laanet var afdraget. Forliser Fartøjet, eller bliver det paa anden Maade ødelagt, har jo Staten Sikkerhed i Fartøjets fuldstændige Assurance. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om der, efter hvad der blev talt om her i Fjor, fra Ministeriets Side er gjort noget for at faa denne Sag bragt ind i en anden og bedre Gænge, end den hidtil har været. Vore Fiskere magte nemlig ikke selv de Opgaver, som stilles til dem, for saa vidt vor Fiskeri skal udvikles. Vor Fiskerbefolkning er jo fattig, og det er vanskeligt for den ved egen Hjælp at skaffe sig de Midler, som ere nødvendige for at faa Redskaber og Baade, der passe, og som kunne bidrage til, at Udbyttet af vort Fiskeri bliver bedre, end det er nu. Staten bør efter min Mening i betydelig højere Grad end nu træde hjælpende til i denne Henseende. Se vi hen til, hvad andre Lande yde som Tilskud til Fremme af deres Fiskeri, finde vi, at der i adskillige Lande er en rivende Fart i Udviklingen, idet de Beløb, de ofre paa deres Fiskeri, stige ganske overordentlig fra Aar til Aar. Jeg skal saaledes blot nævne, at mens man i Norge i 1888 ydede et Tilskud